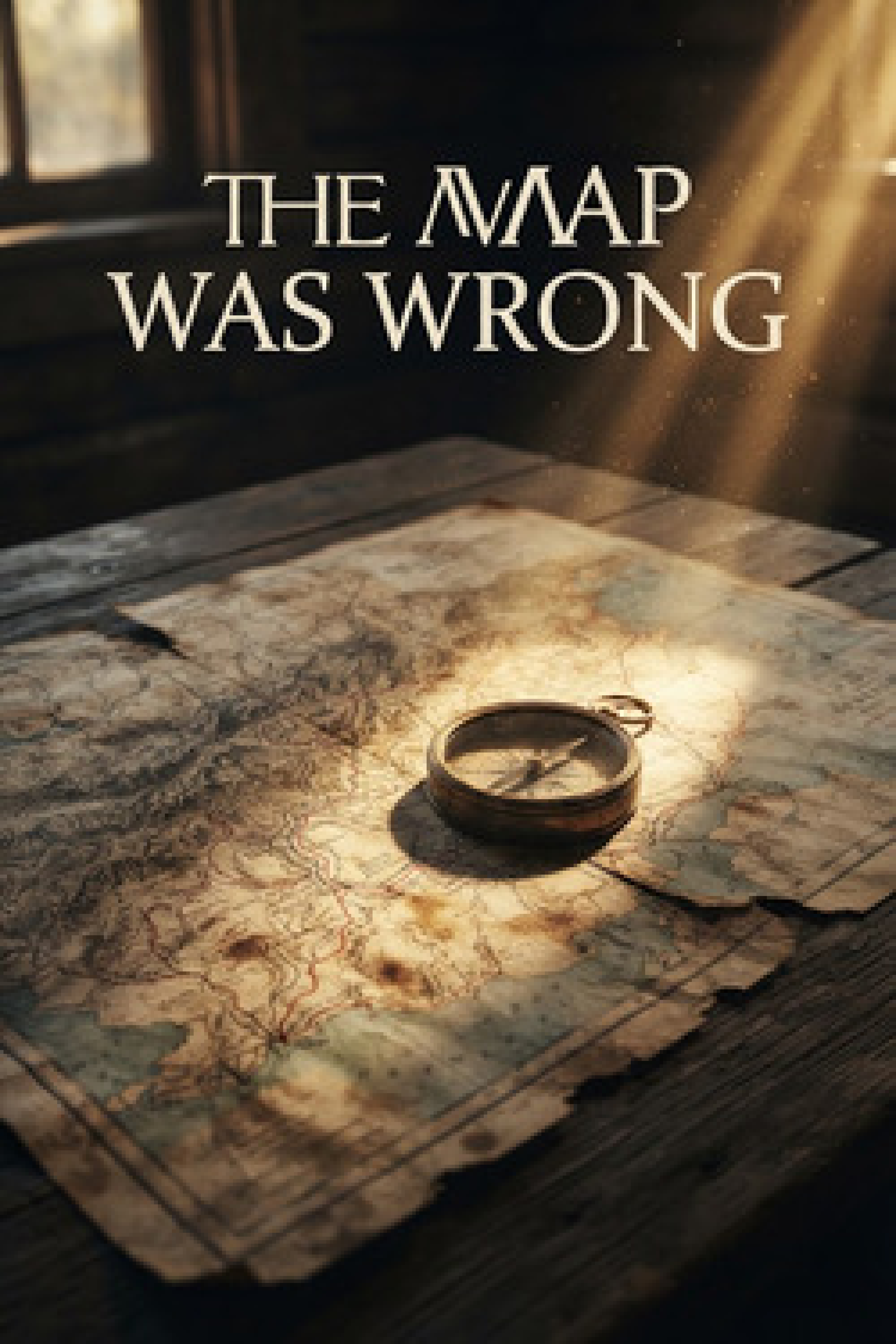
THE MAP
WAS WRONG

రెండవ భాగం
గడప 1
పటం తప్పింది

మనుషుల వెంట ఎప్పుడూ ఒక విచిత్రమైన అహంకారం ఉంటుంది.

జీవితాన్ని ముందే ఊహించగలమని మనం నమ్ముతాం.

ఏళ్ల తరబడి ప్రణాళికలు కడతాం.

ఐదేళ్ల లక్ష్యాలు.

పదేళ్ల వ్యూహాలు.

బడ్జెట్లు.

అంచనాలు.

క్యాలెండర్లు.

పటాలు.

ఆ తర్వాత వాస్తవం వస్తుంది.

వాస్తవం మన కార్యక్రమాల పట్టికలను ఎప్పుడూ చదవలేదు.

అనుభవం ముందే ఊహించగలిగే శక్తిని ఇస్తుందని చాలా కాలం నమ్మాను.

ఎంత ఎక్కువ నేర్చుకుంటే.

ఎంత ఎక్కువ తెలుసుకుంటే.

ఎంత ఎక్కువ ప్రయాణిస్తే.

ఏం జరగబోతుందో అంత బాగా అర్థం చేసుకోగలగాలి.

అది తార్కికంగా అనిపించింది.

సహేతుకంగా అనిపించింది.

శాస్త్రీయంగా కూడా అనిపించింది.

ఆ తర్వాత జీవితం సరిగ్గా దానికి వ్యతిరేకమని నిరూపిస్తూ సరదా పడింది.

అతి ముఖ్యమైన మలుపులు ఎప్పుడూ అపాయింట్‌మెంట్ లేకుండానే వచ్చాయి.

రిజర్వేషన్ లేదు.

ముందస్తు సమాచారం లేదు.

హెచ్చరిక లేదు.

అవి అలా వచ్చేశాయి.

కొన్నిసార్లు అవకాశం రూపంలో.

కొన్నిసార్లు నష్టం రూపంలో.

కొన్నిసార్లు ఒక కలయిక రూపంలో.

కొన్నిసార్లు అనారోగ్యం రూపంలో.

తేడా తర్వాతే అర్థమవుతుంది.

వాటి లోపల ఉన్నప్పుడు అన్నీ ఒకేలా అనిపిస్తాయి.

ఒక అంతరాయం.

ఒక ఆకస్మిక మార్పు.

ఒక దారి మళ్లింపు.

అప్పటివరకు నడిచిన దారిని గమనిస్తూ, నేను ఒక ఆసక్తికరమైన నమూనాను గుర్తించడం మొదలుపెట్టాను.

అన్నీ అర్థమైపోయాయని నేను నమ్మిన ప్రతిసారీ, ప్రశ్ననే మార్చేసే ఏదో ఒకటి జరిగేది.

ప్రశ్న మారినప్పుడు, సమాధానం కూడా విలువ కోల్పోతుంది.

నా జీవితంలోని ఒక ప్రత్యేకమైన కాలం నాకు గుర్తుంది.

నాకు అనుభవం ఉంది.

బాధ్యత.

ఫలితాలు.

జ్ఞానం.

అంతా చాలావరకు స్పష్టమైన ఒక గమనాన్ని సూచిస్తున్నట్టు అనిపించింది.

భవిష్యత్తు ఒక నిర్దిష్ట దిశలో సాగుతుందని నేను నమ్మాను.

నాకు అహంకారం ఉండి కాదు.

గణాంకాలు అలా చెబుతున్నట్టు అనిపించి.

ఆ తర్వాత జీవితం తనకు బాగా వచ్చిన పని చేసింది.

ఆట బల్లనే మార్చేసింది.

నియమాలను కాదు.

బల్లను.

దాదాపు ఎవరూ చెప్పని భాగం ఇదే.

బల్ల మారినప్పుడు, కూడబెట్టుకున్న అనుభవం మాయమైపోదు.

కానీ అది సరిపోదు.

మళ్లీ నేర్చుకోవాలి.

మళ్లీ గమనించాలి.

మళ్లీ వినాలి.

అది అవమానకరం.

అదే సమయంలో అద్భుతం.

ఎందుకంటే మనం అనుకున్నదానికంటే చాలా ఎక్కువ కాలం విద్యార్థులమేనని అది గుర్తుచేస్తుంది.

ఏళ్లు గడిచేకొద్దీ, ఊహకందనితనాన్ని నేను మెచ్చుకోవడం మొదలుపెట్టాను.

అది సౌకర్యంగా ఉండి కాదు.

అది ఎప్పుడూ సౌకర్యంగా ఉండదు.

కానీ అది నిజాయితీగా ఉండేది కాబట్టి.

ఊహకందనితనం మనుషులను వారు నిజంగా ఎలా ఉన్నారో అలాగే బయటపడేలా చేస్తుంది.

అంతా ప్రణాళిక ప్రకారం జరిగినప్పుడు, ఎవరైనా సమర్థులుగా కనిపించవచ్చు.

ప్రణాళిక మాయమైనప్పుడు, వ్యక్తిత్వం బయటపడుతుంది.

నేను ఎక్కువగా మెచ్చుకునేవారు భవిష్యత్తును సరిగ్గా ఊహించినవారు కాదు.

తాము ఊహించని భవిష్యత్తులను దాటగలిగినవారు.

ఇది వేరే నైపుణ్యం.

చాలా అరుదైనది.

చాలా మానవీయమైనది.

తమకు ఖచ్చితంగా తెలుసన్నట్టు కనిపించేవారికి ప్రతిఫలమిచ్చే ప్రపంచంలో మనం జీవిస్తున్నాం.

నిశ్చయంగా మాట్లాడేవారికి.

ఫలితాలు వాగ్దానం చేసేవారికి.

అంచనాలు చెప్పేవారికి.

నేను మాత్రం, కాలక్రమేణా, అనిశ్చితితో జీవించగలిగే మనుషులనే ఎక్కువగా నమ్మడం మొదలుపెట్టాను.

ఎందుకంటే అనిశ్చితి వ్యవస్థలో లోపం కాదు.

అదే వ్యవస్థ.

విశ్వం ఎవరితోనూ ఊహించగలిగేతనం గురించి ఒప్పందం మీద సంతకం చేయలేదు.

అయినా మనం ఆశ్చర్యపోతూనే ఉంటాం.

నిరసన తెలుపుతూనే ఉంటాం.

ఊహించనిదాన్ని ఒక మినహాయింపుగానే భావిస్తూ ఉంటాం.

బహుశా మనం దానికి వ్యతిరేకంగా చేయాలేమో.

దాన్ని సహజ నియమంగా భావించాలి.

చివరకు ఈ ఆలోచనను అంగీకరించినప్పుడు, ఏదో మారుతుంది.

సంపూర్ణ నియంత్రణ కోసం పరుగెత్తడం మానేస్తారు.

హామీలు అడగడం మానేస్తారు.

భవిష్యత్తు సొంత ఆస్తి అన్నట్టు జీవించడం మానేస్తారు.

ఒక అన్వేషకుడిలా జీవించడం మొదలుపెడతారు.

శ్రద్ధతో.

గౌరవంతో.

కుతూహలంతో.

మాటలు వాడకుండానే జీవితం నాకు నేర్పిన ఒక వాక్యం గుర్తుంది:

అత్యుత్తమ విషయాలూ, అతి దారుణమైన విషయాలూ ఎప్పుడూ పరిచయ లేఖ పంపవు.

అవి వస్తాయి.

లోపలికి అడుగుపెడతాయి.

దృశ్యాన్ని మార్చేస్తాయి.

ఆ తర్వాత పరిణామాలను వదిలి వెళ్లిపోతాయి.

వాటితో ఏం చేయాలో నిర్ణయించుకోవాల్సింది మనమే.

వెనక్కి తిరిగి చూస్తే, నేను మౌలికమైనవిగా భావించే ఎన్నో అనుభవాలు ముందస్తు హేతుబద్ధమైన మూల్యాంకనంలో ఎప్పటికీ నెగ్గేవి కావని నాకు అర్థమవుతోంది.

అవి మరీ ప్రమాదకరమైనవి.

మరీ అసంభవమైనవి.

మరీ సంక్లిష్టమైనవి.

నేను ఊహించినదానికి మరీ భిన్నమైనవి.

అయినా ఈ రోజు నేను ఉన్న మనిషిని తీర్చిదిద్దినవి సరిగ్గా అవే.

అందుకే ఈ రోజు నేను ఊహించగలిగేతనాన్ని ఒక సద్గుణంగా భావించను.

దాన్ని ఒక సౌకర్యంగా భావిస్తాను.

నిజమైన సద్గుణం వేరు.

తెరిచిన మనసుతో ఉండటం.

అప్రమత్తంగా ఉండటం.

నేర్చుకునే సామర్థ్యంతో ఉండటం.

జీవితం బల్లను మార్చినప్పుడు కూడా.

విధి ప్రశ్నను మార్చినప్పుడు కూడా.

భవిష్యత్తు తలుపు తట్టకుండా గదిలోకి వచ్చినప్పుడు కూడా.

ఎందుకంటే ఖండాలను, సంక్షోభాలను, అనుబంధాలను, విజయాలను, వైఫల్యాలను దాటుతూ నేను నేర్చుకున్న ఒక సత్యం ఉంది.

నా జీవితంలోని అతి ముఖ్యమైన విషయాలు ఎప్పుడూ ప్రతి అంచనాకూ వెలుపలే జరిగాయి.

కథలోని ఉత్తమ భాగం మొదలైంది సరిగ్గా అక్కడే.